

Народжені вільними

**БОЙОВИЙ БЮЛЕТЕНЬ
ЦЕНТРУ МОРАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ**

ДУШУ - БОГОВІ, ЖИТТЯ - УКРАЇНІ, ЧЕСТЬ - НІКОМУ!

НІХТО НЕ ЧЕКАТИМЕ, КОЛИ НАС БУДУТЬ ВБИВАТИ: ТАРАН ПОВІДОМИВ ДЕТАЛІ НОВОГО ПЕРЕМИР'Я

У рамках сталого припинення вогню, про яке було досягнуто домовленості під час засідання ТКГ у середу, сторона може відкрити вогонь у відповідь в рамках захисту – рішення про це приймають Збройні сили. Про це сказав на брифінгу в Станиці Луганській міністр оборони України Андрій Таран, передає кореспондент УНН.

“Ніхто не збирається чекати, коли нас будуть убивати. Існує стаття 51 уставу ООН, яка дає право захищатись. Але зараз йдеться про реальну можливість зупинити вогонь з обох сторін. Цей документ, який був погоджений вчора, якраз і дає можливість всім показати свою політичну волю. У нас в Україні така політична воля дійсно є. Сподіваємось, інша сторона також зможе показати наявність політичної волі. В документі прописано, що відповідне рішення (відкрити вогонь у відповідь — ред.) приймає командування ЗСУ чи командування озброєних формувань ОРДЛО”, — сказав Таран.

*За матеріалами
АрміяІнформ*

ПОРІВНЯЛЬНІ ВИПРОБУВАННЯ БОЙОВИХ МОДУЛІВ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ БОЙОВИХ МАШИН ПІХОТИ

Головнокомандувач ЗСУ генерал-полковник Руслан Хомчак здійснив робочу поїздку на один з військових полігонів Чернігівської області, де

проводилися порівняльні випробування БМП-1 з бойовими модулями.

Про це повідомила пресслужба Генштабу Збройних Сил України на своїй сторінці у мережі Фейсбук.

«Головнокомандувач Збройних Сил України генерал-полковник Руслан Хомчак здійснив робочу поїздку на один з військових полігонів Чернігівської області, де проводилися порівняльні випробування БМП-1 з бойовими модулями «Парус», «Спис», «Шквал» та «Стилет», - йдеться у повідомленні.

Як зазначають у пресслужбі, випробування проходили із залученням фахівців Державного науково-дослідного інституту випробувань і сертифікації озброєння та військової техніки (ДНДІ ВС ОВТ), що у місті Чернігові.

*За матеріалами
АрміяІнформ*

АКТИВНА ФАЗА "СІ-БРИЗ-2020"

У рамках міжнародних українсько-американських навчань «Сі Бриз – 2020» група катерів ВМС ЗС України спільно з морською охороною ДПС України та представниками держав НАТО відпрацювала тактичні навчання. Серед поставлених завдань - відбиття швидкісних малорозмірних цілей у морі.

Для українських військовослужбовців виходи в море задля тренувань захисту

акваторії не в новину. Систематичні заняття вже викарбували навички швидко реагувати у разі виникнення загрози, орієнтуватися в ситуації, організувати відбиття нападу противника та відігнати його чи навіть знешкодити. Втім, головна ціль міжнародних навчань «Сі Бриз – 2020» - саме сумісність роботи з кораблями та екіпажами країн-партнерів.

*Із сторінки Фейсбук
ГШ ЗС України*

#ГЕРОЇ_З_НУЛІВ

ЯК ПІХОТИНЕЦЬ «ДИКИЙ» ВЕЛОСИПЕДИСТА «ПРАЦЕВЛАШТУВАВ»

Війна змінила життя багатьох, хто нині тут — на нулях. Приміром, Павло з позивним «Дикий» — комп'ютерник, родом із Чернігова, розпочав кар'єру військового у прикордонних військах. Коли почалася війна, вирішив випробувати себе в новій військовій ролі — морського піхотинця.

Зустрілись ми з ним на Донеччині. Запитую про те, що на душі, про що мріє і хто чекає на нього вдома.

— Це третя моя ротація. Перший бойовий досвід мав у 2016 році. Потрапив під мінометний обстріл. Чесно скажу, спершу було дуже страшно, проте згодом звик, — говорить військовий.

За ці роки він поїздив Донбасом. Каже, що поведінка ворога на місцях різниться. Приміром, у Павлополі ворог дуже агресивний, «зеленки» майже немає. В Широкиному інша річ — ворог відкритіший, легковажний.

— Особливо подобається спостерігати за невмілими діями ворога — вони окопуються, а ми легко знищуємо їхні барикади. Це приносить задоволення, — усміхається «Дикий». — Одного разу

ми зловили росіянина, який проїхав 70 кілометрів на велосипеді, аби заробити в Україні на життя.

«Заробітчанин» незаконно перетнув усі блокпости, проте не пройшов повз нас. Він розповів, що на рідній землі його зневажають. Ми «працевлаштували» його по-своєму: дуже швидко депортували велосипедиста на рідну землю.

Зустрічаються й «копачі». Так називають тих, хто відмовляється воювати проти нас. Бойовики примушували хлопця рити бліндажі, окопи. Бідолаха розповідав, що над ним знущалися, він тривалий час голодував. Ми його передали відповідним органам, аби з'ясувати диверсант він або просто втікач.

«Дикий» щиро розповідає, що на війні йому нічого не сниться. Очі коханої та діточок він бачить тільки на світлинці, з якої й починається кожен його новий день «на нулях». Родина підтримує, адже розуміє: батько має захищати країну. Рідні з нетерпінням

чекають його вдома.

— Навколо мене неймовірні люди, кожен — особистість, професіонал, який знає свою роботу. Разом здобуваємо бойовий досвід. Упевнений: дружитимемо з побратимами все життя, — говорить військовий.

Очі у «Дикого» сяють добром, проте погляд все ж видає втому від війни. Сміливий боєць мріє про перемогу та мир. На питання, що означає для нього служба в морській піхоті, офіцер з усмішкою каже: «Це просто моє життя...»

*За матеріалами
АрміяІнформ*

ЛЕЙТЕНАНТСЬКИЙ REINFORCEMENT ЛЬВІВСЬКОГО ДЕСАНТУ

Близько двох десятків лейтенантів — цьогорічних випускників військових ВНЗ — сьогодні прибули для проходження служби до десантно-штурмової бригади ДШВ ЗС України у Львові. Новоспечені взводні, заступники командирів рот з МПЗ свою першу офіцерську місію виконали успішно. Ще б пак — львівська десантна бригада серед бойових військових частин є однією з найкращих. То ж право служити в прославленому бойовому колективі дістається не всім: мусять мати відмінні фізичні дані, результати в навчанні, бути вмотивованим іти вперед та вестися за собою особовий склад. І все це робити практично з першого дня у

військовій частині. Часу на розгойдування особливо не буде.

Про це лейтенантам під час зустрічі та вступного брифінгу сказав командир бригади, кавалер ордена Богдана Хмельницького III ступеня полковник Володимир Шворак.

— У нашому колективі є правило: «Роби, як я!» Ви повинні стати прикладом для підлеглих, — зазначив він. — Ви повинні пам'ятати, що десант завжди попереду. І нинішня ситуація вимагає від усіх нас мобілізації знань і зусиль, тренуваності, професійності та вміння брати на себе відповідальність за виконання поставленого завдання, за життя та здоров'я підлеглого особового складу. Але вірю, що ви виправдаєте надану вам довіру і честь — служити в лавах нашої військової частини.

Серйозна робота очікує на лейтенантів практично з першого дня. На проведення приймання посад, озброєння та техніки підрозділів часу зовсім небагато. Крім того, практично «з коліс» лейтенанти включаються в процес організації та проведення заходів активної бойової підготовки, що

тривають у військовій частині.

Є час, щоби стати на всі види забезпечення у військовій частині. А з найбільших соціально-побутових клопотів, що очікують новоприбулих офіцерів, — пошук і оренда житла. На місця в казармі покращеного типу на території військової частини можуть претендувати лише неодружені. Та й кількість місць обмежена. Втім, командування військової частини наголошує, що допоможе якнайшвидше оформити всі документи для виплат за піднайом житла.

*За матеріалами
АрміяІнформ*

ТОП-5 МІФІВ РОСІЇ ПРО НАТО

Продовжуємо знайомити вас з поширеними на офіційному сайті НАТО міфами Росії про Альянс.

Міф 1. Місія під керівництвом НАТО в Афганістані не змогла зупинити афганську торгівлю наркотиками.

Факт. Як і в будь-якій суверенній країні, основна відповідальність за підтримання правопорядку, зокрема щодо торгівлі наркотиками, в Афганістані лежить на уряді. Міжнародна спільнота підтримує уряд Афганістану у цьому напрямку, зокрема зусиллями ООН та Європейського Союзу.

NATO не є головним діячем у цій галузі, що узгоджено з міжнародною спільнотою.

Міф 2. Операція НАТО в Лівії була нелегітимною.

Факт. Операція під керівництвом НАТО розпочата на основі двох Резолюцій Ради Безпеки ООН 1970-го та 1973 року, обидві цитують главу VII Статуту ООН і жодна не була направлена проти Росії.

РБ ООН 1973-го уповноважила міжнародне співтовариство «вжити всіх необхідних заходів» для «захисту цивільних осіб і цивільних населених пунктів під загрозою нападу». НАТО це зробило за політичної та військової підтримки регіональних держав і членів Арабської ліги.

Після конфлікту Альянс співпрацював з Міжнародною розслідувальною комісією ООН щодо Лівії, яка не виявила порушення Резолюції Ради безпеки ООН 1973-го чи міжнародного права, натомість дійшла висновку, що «НАТО провів високоточну кампанію, продемонструвавши свою рішучість

щодо уникнення цивільних жертв».

Міф 3. Операція НАТО в Косові була нелегітимною.

Факт. Операція НАТО в Косові відбувалася впродовж багатьох років напружених зусиль ООН та Контактної групи, членом якої була й Росія, задля досягнення мирного рішення. Рада Безпеки ООН кілька разів називала етнічні чистки в Косові та кількість біженців, вигнаних зі своїх домівок, що зростала, як загрозу міжнародному миру й безпеці. Операція НАТО «Союзні сили» розпочалася з метою запобігання масштабним і постійним порушенням прав людини та вбивствам цивільних осіб.

Після повітряної кампанії наступна миротворча операція під керівництвом НАТО – KFOR, куди спочатку входила й Росія, перебувала під мандатом ООН (Резолюція Ради безпеки ООН 1244) з метою гарантування безпеки в Косові.

Міф 4. Випадки в Косові та у Криму однакові.

Факт. Операція в Косові проведена після вичерпної дискусії за участю всієї міжнародної спільноти, яка переймалася

тривалою кризою, яку визнала Рада Безпеки ООН як загрозу міжнародному миру та безпеці.

Після операції міжнародна спільнота займалася майже десятирічною дипломатією під керівництвом ООН, щоб знайти політичне рішення та врегулювати остаточний статус Косова.

У Криму не було попередньої кризи, як і спроби обговорити ситуацію з українським урядом, не було залучення ООН та спроб почати переговори.

У Косові міжнародні спроби знайти рішення зайняли 3000 днів. Росія ж анексувала частину території України менше ніж за 30 днів. Вона прагнула виправдати свою незаконну анексію, зокрема, вказуючи на «референдум», який суперечив законодавству України і був проведений в умовах незаконної збройної окупації без свободи вираження поглядів чи доступу опозиції до ЗМІ та без жодного надійного міжнародного моніторингу.

Міф 5. Вступ нових союзників до НАТО загрожує Росії.

Факт. Кожна країна, яка вступає до Альянсу, зобов'язується дотримуватися принципів і політики Альянсу та зобов'язань, які НАТО вже взяло на себе.

Сюди входить і зобов'язання не загрозувати Росії, як було заявлено на Варшавському саміті.

Тому зі зростанням кількості країн, які приєднуються до НАТО, зростає й кількість держав, які погоджуються з тим, що «Альянс не прагне протистояти та не становить загрози для Росії».

За матеріалами АрміяІнформ

#БИЛИ Б'ЄМО І БУДЕМО БИТИ БІЙ ПІД ВАПНЯРКОЮ

26 липня 1919 року, Армія Української Народної Республіки здобула перемогу над більшовиками в боях за станцію Вапнярка (нині Томашпільський район Вінницької області).

З боку Армії УНР бої вела 3-я Окрема стрілецька дивізія під командуванням полковника Олександра Удовиченка. З боку «червоних» – південна група дивізій 12-ї армії під командуванням Іони Якіра. Більшовики намагалися відбити Вапнярський залізничний вузол і вдарити по тилах українських сил, що наступали на Київ. Але частинам під орудою полковника Удовиченка вдалося вистояти, перейти в контрнаступ і відкинути ворога далеко на південь.

Як це було...

3-тя дивізія, починаючи з 26.VII, веде бої цілком самостійно за посідання Вапнярського

залізничного вузла, кожна з сторін намагається захопити ст.Вапнярку і утримати її в своїх руках, - тому і названо цю операцію Вапнярською.

Щоб випередити атаку червоних, які групувалися з метою розбити 3-ттю дивізію, Удовиченко 26-го переходить у наступ і після добового завзятого бою (до пізньої ночі) б'є ворога в районі сс. Вербова - Журавлівка й відкидає червоних-бандитів у напрямку на Тульчин. На ст. Журавлівка ворога відбито з великими для нього втратами. Захоплено багато ще гарячих паротягів і ешелони з майном та амуніцією. Гарматчики ділили бойову славу із стрільцями.

27-го большевики з боку ст. Крижопіль (Одеський напрямок) перші починають атакувати 3-ттю дивізію, яка встигла повернути фронт на південь. Розпалюються завзяті бої, що тривають до 31.07.

Червоні намагаються, хоч би там що, прорватися на північ, на Вапнярку й допомогти тим частинам, що відскочили на північний схід. Дарма - цей цикл боїв знову кінчається перемогою 3-ї дивізії. Удовиченко, нарешті, давши знамениту відсіч, переходить до рішучого наступу. Ворога розбито! Перемогу здобуто!

За матеріалами Центру МПЗ ЗС України

#МАНДРУЙ_УКРАЇНОЮ

ШАРІВСЬКИЙ ПАЛАЦ

Ми звикли жити у великих містах, заглиблюючись в роботу, в інтернет, навіть не підозрюючи про те, що поблизу міста існує безліч неймовірних, таємничих і прекрасних місць.

Одним з таких у Харківській області є Шарівський замок — дуже цікаве і романтичне місце. З вигляду може здатися, що це звичайна, нічим не приваблива садиба з парковою зоною, але це не так. Замок несе за собою дивовижну романтичну історію.

Архітектура садиби

Шарівський палац — приголомшлива своєю красою білокам'яна будівля кінця XIX століття. Своє сьогоднішнє ім'я він отримав від селища Шарівка, в якому і знаходиться. Колись невеличке село і прилегли до нього землі належали поміщикам Ольховським. Вони і побудували тут свою садибу — справжню резиденцію.

Шарівський замок побудований в неоготичному стилі, який як раз увійшов у моду наприкінці XIX століття. Поміщик Ольховський чітко вловив нові тенденції західноєвропейської архітектури і як найдорожче використав нововведення при зведенні свого маєтку. При цьому він подбав і про збереження первозданної краси природи. Шарівський палац дуже гармонійно, можна сказати, вдало вписується у місцевий ландшафт.

Історія палацу

У 1860 році Шарівська садиба переходить до нових власників - братів Гебенштрейтерів. Вони зводять на найвищому пагорбі палац з терасами й прикрашають його екзотичними насадженнями.

У 1881 році Шарівський палац придбав відомий у ті часи цукровий магнат Леопольд Кеніг. В перекладі з німецької слово «Кеніг» означає король. Леопольд дійсно був справжнім цукровим королем. Справи його йшли вгору, тому він не шкодував коштів на удосконалення палацового комплексу і паркової зони, використовуючи останні досягнення науки і техніки. Так з'явилися господарські

будівлі для прислуги (у стилі неоготики!), Будинок управляючого, стайні, гаражі для машин, великий фазанник і навіть власна електростанція. Не дарма Шарівський замок ще називають у народі цукровим палацом. Кеніг запросив кращих майстрів і садівників для благоустрою своєї резиденції.

Територія парку навколо палацу також була значно розширена і доповнена новими видами рослин, у тому числі і екзотичними. При цьому враховувалися особливості місцевого ландшафту і рослинного світу. Весь палацовий ансамбль повинен був відповідати високому європейському рівню. Сьогодні в парку ростуть старовинні дуби, блакитні ялини, ясени та ін. Вік одного з дубів становить близько 600 років! Тут також знаходяться дуже мальовничі ставки. Через один з них перекинута кам'яний місток. Він веде на так звану цукрову гірку.

Розширюючи присадибну територію, Кеніг навіть потіснив навколишнє село, за що його недолюбливали у народі. Він придбав у сусідній губернії кілька десятин землі і мало не силою переселив туди місцевих жителів. Нове село стало утворюватися в двох кілометрах від колишнього місця.

Сьогоднішня.

Час наклав на замок свій відбиток. Незважаючи на те, що Шарівський палац довгий час перебував у запустінні, він і сьогодні не втрачає своєї привабливості. Змогли вціліти деякі елементи декору, багата ліпнина, розписані плафони та ін. Навіть якщо здалеку дивитися на замок, відчувається його велич і вишуканість. До сьогоднішнього дня вважається збереженим кабінет власника, який вражає внутрішнім інтер'єром своєї бібліотеки, предметами меблів, ліпленням, розписами, дубовими панелями і печами, облицьованими кахлем художньої роботи. На другому поверсі розташовується блакитний зал з розписаною стелею, хорами для оркестру та мармуровими каменями, прикрашеними вазами. У тому ж стилі, аналогічному

палацу, вибудована практично кріпосна стіна з боку парадного в'їзду, яку і донині вінчає загострена кована решітка, що прекрасна збереглася. Там же, біля в'їзних воріт, стоїть прекрасний будиночок варті.

Легенди

Про всі старовинні споруди народ складає легенди. Не виняток і Шарівська садиба. Одна з легенд розповідає про те, що багатий цукрозаводчик пристрасно закохався в місцеву красуню і одружився з нею. Він щосили намагався повернути її до себе. Незабаром молода дружина стала танути на очах. Лікарі поставили їй сумний діагноз — туберкульоз легенів. Ліків від цієї хвороби ще не було. Саме для коханої Кеніг наказав розбити дендропарк. Під час прогулянок дружина Кеніга дихала особливим цілющим повітрям, пролосичим травами, і відчувала себе набагато краще. Була посаджена прекрасна липова алея, що збереглася до сьогоднішнього дня. Дивно, що гілки лип цієї алеї не розходяться у сторони, а ростуть вертикально, як тополі. Знаючи, що дружині залишилося мало часу, Кеніг ні у чому їй не відмовляв, виконував всі її забаганки. Одного разу молода дружина виявила бажання покататися влітку на санках. Кеніг наказав засипати її улюблений пагорб тоннами цукру, і вона каталася тут з місцевими дітьми.

Інша легенда пов'язана з каменем любові. Кеніг часто

відправляв свою дружину на морські курорти. Сам він як ділова людина був зайнятий і не міг її супроводжувати. В одній з поїздок у красуні зав'язався бурхливий роман, що закінчився зрадою. Кеніг все дізнався, але не став дорікати дружині. Він просто наказав привезти той самий кам'яний валун, на якому зрадниця вдавалася до любовних утіх, і встановив його в саду. Це був німий докір і нагадування про подружню невірність. Як би там не було, але дивний камінь досі можна побачити на одній з алей.

Як дістатися?

Автобуси в напрямку Шарівки відправляються з автостанції, що біля Центрального ринку, станція метро Центральный рынок. Але безпосередньо в Шарівку нічого не ходить. Потрібно буде купити квиток на рейс Харків — Краснокутськ і попросити водія зробити зупинку біля повороту на Шарівку. Звідти доведеться пройти пару кілометрів пішки.

Назад потрібно буде зробити те ж саме, вийти до повороту і очікувати рейсового автобуса на Харків. Але будьте обережні, автобуси припиняють ходити доволі рано, тому розклад уточнюйте заздалегідь у водія.

Контакти: смт Шарівка, вул. Макаренка, 8; тел. 76-2-30

За матеріалами відділу культурологічної роботи у військах (силах) Центру МПЗ ЗС України